

Lovkoncipistens Side, idet Lovforslaget ellers erkender, at Ejendomsskyldværdien er en meget flydende og i mange Tilfælde ganske illusorisk Maalestok for, om en Skyldner virkelig har opfyldt sine Forpligtelser.

5) ad § 25, 2det Stykke.

Det henstilles til det højtærede Udvalg, at Skatter og Afgifter, der vittelig er paalignet paa urigtigt Grundlag, bør sidestilles med anden Gæld.

6) ad § 29.

Udvalget bedes velvilligst overveje, om ikke i *hvert Fald* den Adgang til Forrentning af Moratoriegælden i Moratorietiden, som Lov Nr. 364 af 18. December 1933 § 19, 2det Stykke, hjemler, bør bibeholdes.

7) ad § 34.

Denne Bestemmelse foreslaas affattet saaledes:

„En Skyldner kan i Moratorietiden sælge sin Ejendom, saafremt Gældsudvalget samtykker deri.

Ved Ejendommens Salg i Moratorietiden har Moratoriekreditorerne Forfølsret efter Reglerne i § 22, 3die og 4de Stykke.

Saafremt Ejendommen sælges til højere Pris end den ved Moratoriets Stadfæstelse fastsatte Salgsværdi, skal Gældsudvalget fastsætte efter Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde, hvor stor en Del af Forskellen mellem den oprindelig fastsatte Handelsværdi og Salgssummen der kan føres tilbage til Skyldnerens personlige Arbejde, og hvor stor en Del der er foraarsaget ved Konjunkturerne. Den Del, der i Henhold hertil kan føres tilbage til Skyldnerens personlige Arbejde, tilfalder denne, medens Resten, altsaa den efter Gældsudvalgets Skøn konjunkturbestemte Del af den omhandlede Forskel, anvendes til Dækning af Moratoriegælden i Overensstemmelse med Konkursordenen.

Med Hensyn til Gældsudvalgets Afgørelse efter denne Paragraf finder Regelen i § 24 tilsvarende Anvendelse.“

Motivering:

Det forekommer os uheldigt, at Statistisk Departements grove Gennemsnitstal lægges til Grund for Afgørelsen af, hvor stor en Del af Salgssummen der bør tilfalde Moratoriekreditorerne, hvorfor vi i Stedet foreslaar et individuelt Skøn, foretaget af Gældsudvalget. Dernæst bør der tilsikres Kreditorerne Garanti for, at den rigtige Købesum kommer frem, og dertil maa Proceduren efter Reglerne i § 22, 3die og 4de Stykke, siges at være velegnet.

8) ad § 35.

Organisationen kunde ønske sig, at hele Moratoriegælden paa ny bliver retskraftig ved Moratorietidens Udløb. Saafremt Udvalget ikke mener at kunne følge os i dette Ønske, foreslaar vi, at § 35 gives følgende Form:

„Ved Moratorietidens Udløb foretager Gældsudvalget paa Begæring af Skyldneren eller Køberen, jfr. § 34, paa ny en Undersøgelse af Skyldnerens økonomiske Forhold og en Vurdering af Ejendommen efter Reglerne i § 21, 1ste og 2det Stykke, og paa Grundlag heraf fremsætter Gældsudvalget Forslag om Moratoriegældens endelige Afvikling. Ved Udarbejdelsen af dette Forslag skal Gældsudvalget i Tilfælde af, at Ejendommens Værdi er steget i Moratorietiden, regne den Del af Værdistigningen, der kan føres tilbage til Skyldnerens eller Køberens, jfr. § 34, personlige Arbejde, disse til gode, medens den Del af Værdistigningen, der kan føres tilbage til Konjunkturerne, regnes Moratoriekreditorerne til gode. Gældsudvalget tilstiller samtlige kendte Kreditorer det udarbejdede Forslag i anbefalet Brev, hvorefter baade Skyldneren, Køberen, jfr. § 34, og Moratoriekreditorerne kan forlange Reglerne i §§ 22, 3die, 4de og 5te Stykke, og 23 bragt til Anvendelse.

Den Del af Moratoriegælden, der saaledes ikke er konstateret Dækning for, kan Skyldneren begære slettet i Tingbogen, og Skyldnerens personlige Ansvar for denne Del af Gælden bortfalder. Den Del af Moratoriegælden, for hvilken